Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 16 (576) ★ sîmbătă 23 feb. 1957 ★ 4 pag. 15 bani

PENTRU 8 MARTIE

SECRETUL

Pot să spun că am ajuns la școala din comuna Pietroiu o dată cu primăvara, pentru că, o dată cu mine, au intrat pe poarta școlii cîteva eleve cu buchete de ghiocei. La școala din Pietroiu, primăvara e un oaspete mult așteptat. Un oaspete care înnoește nu numai natura, ci și inimile. Dar băieții de la școala din Pietroiu se pare că au rămas încă în iarnă. Spun „se pare", pentru că, atunci cînd i-am întrebat dacă se bucură de venirea primăverii, m-au privit nedumeriți, ca și cînd ar fi vrut să spună: „Ei și ce?" Discutînd cu ei mai apropiat, așa ca între bărbați, a venit și vorba despre ziua de 8 Martie.

Băieții au vrut cu tot dinadinsul să ocolească acest subiect. Asta m-a pus pe gînduri. Desigur — îmi spuneam eu — băieții nu se împacă deloc cu colegele lor, așa că n-are rost să-i mai întreb dacă au de gînd să le facă daruri de 8 Martie. Ghicindu-mi parcă gîndul, băieții au încercat să se dezvinovățească :

— E drept, nu ne împăcăm cu ele, dar nu sîntem noi de vină, așa că...

Totuși unul n-a putut să țină „secretul" (pe care nu trebuie să-l știe nimeni în afară de ei) :

— Știți, am să vă destăinui un secret, dar să nu-l spuneți nimănui. Cu toate că sîntem cam supărați cu fetele, le-am pregătit de 8 Martie multe surprize. Le vom felicita și vom da daruri fiecăreia.

Am mai aflat de la el că de 8 Martie grădina școlii va fi plină de flori de primăvară. Tot băieții au avut inițiativa asta.

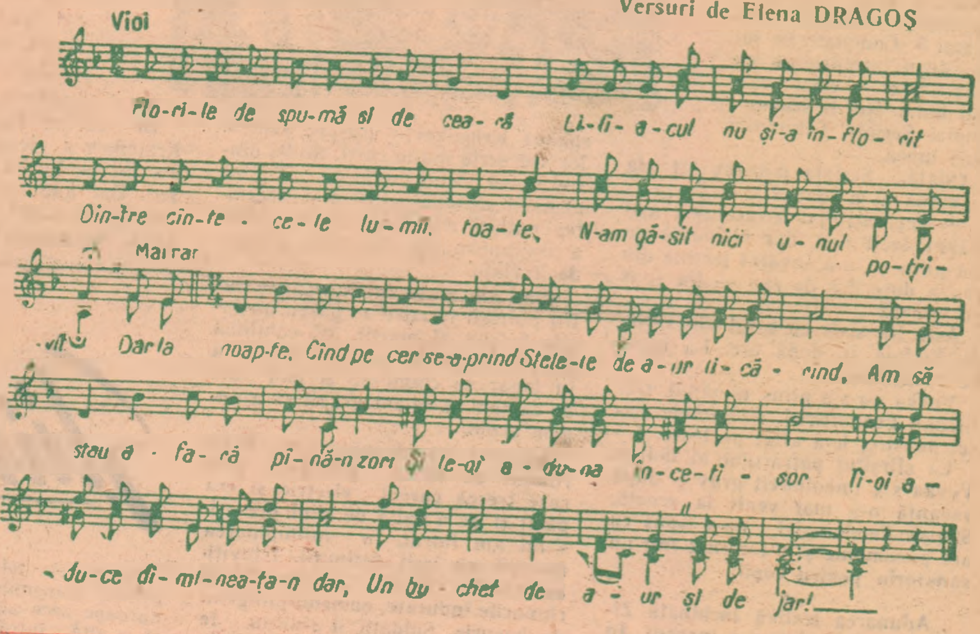
...Vai, dar abia acum îmi dau seama că n-am ținut secretul !

Alecu ȘTEFAN
Constanța

MAMEI...

Muzica de Elly ROMAN

Versuri de Elena DRAGOȘ

Главное управление Северного морского пути ММФ СССР

Радиограмма

Прием / Передача

Directiunea generală a Căilor Maritime de Nord din Ministerul Flotei Maritime a U.R.S.S.

Primire De la... Data... Primitor...	**Radiogramă** Mirnii 2015 6/2 Kuznețov Din Mirnii 0124 1099 6 1908	Transmitere Localitatea... Data... Transmițător...

MOSCOVA. — Redacția ziarului „PIONIERSKAIA PRAVDA". Stop. pentru MATVEEVA. Stop. Pentru gazetele „SCÎNTEIA PIONIERULUI" și „PIONIR" din R.P.R.

A trecut mai bine de un an de cînd prima expediție antarctică sovietică a atins țărmurile Antarctidei și a debarcat pe locul denumit mai tîrziu Țărmul Pravda (Bereg Pravdî) unde e construită baza și observatorul științific „Mirnii". Această denumire i s-a dat în cinstea uneia din corvetele expediției ruse din anii 1819-1821, condusă de Lazarev și Bellinshausen, care a descoperit cel de al șaselea continent al planetei noastre, Antarctida.

În ianuarie 1956, cînd exploratorii și marinarii sovietici au ajuns la țărmurile continentului polar sudic, natura aspră a continentului le-a făcut o primire puțin prietenoasă. În ciuda viscolului puternic și a masivelor de gheață, toată încărcătura adusă, casele demontabile, aparatele și utilajul au fost transportate pe mal și în scurt timp, pe coastele de gheață și pe stîncile goale, s-a înălțat orășelul Mirnîi. În laboratoarele lui științifice au început observațiile asupra timpului, a mișcării ghețurilor, a fenomenelor magnetice și a altor fenomene ale naturii. Odată cu aceasta geografii, folosind ca mijloace de transport avioane, helicoptere, tractoare și sănii trase de cîini, au făcut zboruri și cercetări de-a lungul litoralului și în interiorul continentului, pentru explorarea acestor ținuturi foarte puțin cercetate. În apropiere de Mirnîi, se află insula Hasuel. Aici trăiesc multe specii de păsări, mai ales pinguinii Adeli. Aceste păsări neobișnuite, care nu știu să zboare, trăiesc numai în emisfera sudică, îndeosebi pe țărmurile Antarctidei. Ele sînt foarte greoaie pe uscat, dar în apă se transformă în adevărați pești și se mișcă cu o viteză uimitoare, făcînd cotituri repezi în goana lor după hrană.

În februarie și martie, navele au plecat spre patrie, iar pe țărm au rămas să ierneze 92 de oameni.

În luna aprilie, o expediție de sănii și tractoare s-a îndreptat spre interiorul continentului. Trecînd cu multă greutate prin furtunile de toamnă și prin viscole, pe un ger care adesea depășea — 50°, expediția a străbătut aproape 400 km spre interiorul continentului, la o înălțime de aproape 300 metri deasupra nivelului mării. Pe o cupolă de gheață a fost organizată pentru prima oară în istoria explorării Antarctidei, o stațiune științifică permanentă. Ea a fost denumită „Pionierskaia". Stațiunea este compusă din niște căsuțe așezate pe săniile convoiului, care s-au încolăcit în chip de melc, pentru a face ca încăperile în care urmau să ierneze oamenii să fie cît mai călduroase.

În stațiune au rămas să ierneze 4 oameni, iar restul expediției s-a înapoiat cu avioanele la baza Mirnîi.

A venit iarna și odată cu ea nopțile polare. Geruri năprasnice și viscole s-au abătut asupra bazei Mirnîi și a stațiunii „Pionierskaia". La baza Mirnîi, vîntul de 40 metri pe secundă nu era un fenomen rar. Pe un astfel de timp circulația devine periculoasă și între casele din Mirnîi au fost întinse frînghii, de care se țineau membrii expediției în timpul mersului ca să nu fie luați de uragan. La stațiunea „Pionierskaia" vîntul era mai slab, în schimb gerul atingea — 66,8°, cu un vînt de peste 10 metri pe secundă. Temperatura medie a aerului în luna august a fost de — 52°. Dar, cu toate greutățile, atît la baza Mirnîi, cît și la stațiunea „Pionierskaia", cercetările științifice n-au suferit întreruperi.

În timpul iernii am întreținut legături permanente cu stațiunile științifice ale celorlalte țări care făceau cercetări în alte sectoare ale litoralului Antarctidei.

Continentul polar sudic este uriaș și studierea naturii sale nu poate fi făcută într-un timp scurt, cu mijloacele unei singure țări. Iată de ce multe țări ale lumii s-au învoit ca în cursul anilor 1957-1958, să organizeze o cercetare în comun a Antarctidei și a altor regiuni ale globului pămîntesc. Această uriașă acțiune internațională de explorări a fost denumită „al treilea an internațional geofizic". Exploratorii sovietici și ai celorlalte țări care lucrează acum în Antarctida sînt primele detașamente care au pornit la asalt împotriva misterelor continentului polar sudic.

GUSEV
Șeful schimbului întîi al stațiunii „Pionierskaia"
Doctor în științe fizico-matematice

Vovka al nostru

Prelucrare după o povestire
de ELENA PAVLENKO

Pe Vova Kriucikov, școlarul cel nou, l-au așezat lîngă Jenia Semionov. „Măi, ce noroc pe Jenia! — ne gîndeam noi. El va fi primul care va afla de unde e Kriucikov, dacă joacă șah, dacă strînge timbre... Și, bineînțeles, el o să facă cel dintîi cu Vova schimb de mărci!“.

Dar, după ore, Jenia ne-a spus cu ciudă că de la școlarul nou venit nu poți scoate nici un cuvînt.

— Mi-a spus numai că a venit din Riga și că tatăl său e colonel.

— Ei, și! a strigat Serioja Tatarenko. Tatăl lui Vitea Orlov e general!

În recreație, am ieșit în curte. La început, noul venit se uita la noi cum ne jucam și rîdea, pe urmă s-a întors cu spatele și-a început să privească spre fundul curții. În ochii lui serioși se oglindea neliniștea. Își amintea parcă de ceva dureros...

Puțin cîte puțin, Vovka s-a obișnuit cu noi și a devenit mai îndrăzneț. Dar, tocmai ca-n prima zi, nu se zbenguia cu noi în curte.

Învăța bine Kriucikov. La toate obiectele avea numai 5 Compunerile lui se citeau întotdeauna cu glas tare — erau cele mai bune. Noi îl stimam. Numai Serioja Tatarenko nu-l iubea.

Odată, Serioja n-a învățat la franceză și a luat 2.

— Vezi Serioja, Kriucikov e mai slăbuț decît tine, dar niciodată nu s-a plîns că n-a învățat lecțiile din cauza durerilor de cap — i-a spus profesoara.

Asta l-a scos cu totul din sărite pe Serioja și, după ore, l-a bătut pe Kriucikov.

Vovka nu s-a plîns nimănui. Dar Stepan Feodorovici, dirigintele clasei noastre, le-a aflat pe toate.

La sfîrșitul pătrarului al doilea, Vovka s-a îmbolnăvit grav și după vacanță n-a mai venit la școală. Stepan Feodorovici, ne-a spus că are pneumonie și e internat într-un sanatoriu pentru copii.

★

...Adunarea festivă închinată Zilei Armatei Sovietice a început. În sală intră instructoarea superioară și ne vestește:

— Ne-a venit un oaspete: eroul Uniunii Sovietice colonelul Kriucikov!

Sîntem uimiți:

— Erou! Și Vovka n-a suflat o vorbă...

Colonelul intră cu pași sprinteni, energici. Înalt, lat în spate, cu părul cărunt, cu ochii albaștri și vesel — cu nimic nu-l amintește pe Vovka.

Ne felicită cu ocazia Zilei Armatei Sovietice și ne transmite salutări din partea soldaților și ofițerilor unității sale. Vera Ceban îi leagă cravata roșie, ca unui pionier de onoare.

— Iar acum, tinerii mei prieteni, că festivitatea s-a încheiat, uite, eu am să stau aici, iar voi așezați-vă în jurul meu. N-am să vă țin un referat, o să vă povestesc cîte ceva...

Ne-am apropiat băncile și l-am înconjurat pe oaspetele nostru.

— Cînd s-a pornit războiul, unitatea noastră se afla la graniță, începu el. Noi am dat primele lupte cu fasciștii care erau bine înarmați. Ne era tare greu.

Colonelul povestea cu atîta suflet, încît ni se părea că și noi străbatem cu unitatea lui drumurile grele ale frontului: de la graniță spre Moscova, de la Moscova spre Stalingrad, de la Stalingrad spre apus.

— Au fost sute și mii de eroi,

spunea Kriucikov. Despre faptele lor vor scrie multe cărți. Mulți dintre ei au căzut în luptă. Pentru oamenii sovietici, cinstea și libertatea patriei noastre, marea cauză a comunismului sînt mai scumpe decît viața.

Cînd am ajuns în Europa, în calea unității noastre se găsea un lagăr fascist al morții, își continuă povestirea colonelul. Noi știam că în lagăr se chinuiesc și mor sute de oameni și ne-am grăbit să ajungem acolo.

Lagărul era înconjurat cu cîteva rînduri de sîrmă ghimpată prin care trecea curent electric și era păzit și de o haită de cîini dresați. Cînd am intrat, în întîmpinarea noastră au ieșit deținuții. Istoviți, încărunțiți înainte de vreme de chinurile îndurate, oamenii plîngeau de bucurie. Soldații îi ridicau, le dădeau să bea apă din gamelele lor. Mulți cereau de mîncare: le-am dat aproape toate rezervele noastre. Erau acolo cehi, unguri, polonezi, francezi, ruși...

Într-o baracă, pe o grămadă de zdrențe, zăcea, aproape gol, un băiat de vreo 2—3 ani. Era așa de istovit, încît era greu să ghicești ce vîrstă are. Copilul aiura. Din gurița lui neagră și uscată abia se auzea un geamăt slab.

Unul dintre ofițeri, Ivanov, l-a ridicat cu băgare de seamă și l-a învelit într-o foaie de cort. Cînd am întrebat al cui e copilul, am aflat că mama lui murise cu două zile în urmă.

— De ce chinuiau fasciștii atîția oameni? întrebă în șoaptă Vera.

— Fasciștii au vrut să nimicească cît mai mulți oameni, să le frîngă voința de luptă, să-i prefacă în robi supuși. Iata de ce toate popoarele iubitoare de pace din lume nu vor război și se ridică împotriva renașterii fascismului.

— Dar ce s-a întîmplat mai departe cu băiatul? întrebă Orlov. L-a luat ofițerul Ivanov?

— Nu. Pe el l-a luat... un alt ofițer al nostru.

— Dar băiatul trăiește acum?

— Da, a crescut, e în clasa a VI-a. Numai că mereu e bolnav.

Vitea, privind țintă în ochii colonelului se ridică încet.

— Tovarășe Kriucikov, ofițerul acela... sînteți dumneavoastră?

În fiecare din noi se născuse același gînd. Dar numai Vitea a îndrăznit să întrebe. Colonelul tăcea.

— Ei ce să spun... continuă el, rostind încet fiecare cuvînt. N-am putut păstra „secretul militar“. Da, ofițerul acela sînt eu, iar băiatul e Vovka al meu.

S-a făcut liniște, de parcă sala era pustie. Noi ne gîndeam la Vovka, ne aminteam de ochii lui, în care deseori rătăcea o umbră de spaimă, de parcă îl urmăreau vedenii din trecutul îngrozitor.

L-am petrecut pe colonel pînă acasă și l-am rugat să-i transmită lui Vovka salutări călduroase din partea întregului detașament.

În curînd familia colonelului Kriucikov a plecat din orașul nostru, iar pe Vovka nu l-am mai văzut. Dar unde ar fi el, cine ar fi, ceh, francez, ori polonez, noi atîta știm: el e Vovka al nostru.

MAXIMILIAN SCHULMANN
Ostașul păcii — **ghips.**

Știință

Cu televizorul sub apă ★ Ce-i asta?

Progresele televiziunii nu au fost folosite numai pentru transmiterea la distanță a imaginilor. Sînt aproape zece ani de cînd oamenii de știință au dat și o altă întrebuințare acestei importante invenții. De mare însemnătate este folosirea televiziunii pentru explorarea adîncurilor mărilor și oceanelor, unde pătrunderea batiscafelor sau a scafandrilor este legată de greutăți numeroase.

Cunoașterea vieții peștilor și a celorlalte animale marine, a mediului din adînc, este astăzi posibilă cu ajutorul televiziunii submarine.

Camera de emisiune a televiziunii submarine este așezată într-un cilindru prevăzut cu un dispozitiv special în care sînt fixate unul sau mai multe reflectoare. Camera de recepție se află pe bordul unui vapor și este legată de camera de emisiune printr-un cablu.

În Uniunea Sovietică au fost explorate cu ajutorul televiziunii adîncimi pînă la 300 de m. Modelul „4/80“ va atinge însă 500 de m adîncime. Aparatul are forma unei ghiulele de numai 50 cm diametru. Ea va fi comandată de pe bordul unui vapor și, spre deosebire de tot ce se cunoaște pînă acum, se va putea roti în toate direcțiile. Pentru că peștii se sperie de lumina artificială, noile televizoare sovietice emit raze ultra-violete cu ajutorul unor lămpi cu arc voltaic de mare tensiune.

Iată fotografia lui D. V. Naumov, colaborator științific al Institutului zoologic de pe lîngă Academia de științe a U.R.S.S. Nu e așa că ține în mîini un obiect enigmatic? Seamănă cu o plantă sau cu o undiță. Nu-i nici una, nici alta, ci un animal care se numește umbellula.

Umbellulele sînt cunoscute mai de mult în știință, însă pînă în prezent cercetătorii n-au mai întîlnit un exemplar atît de mare: are o lungime de 2 metri și 60 cm. Exemplarul a fost scos de la o adîncime mare de către membrii stației științifice plutitoare în derivă „Polul nord-6“ și trimis cu avionul într-un tub metalic, umplut cu spirt.

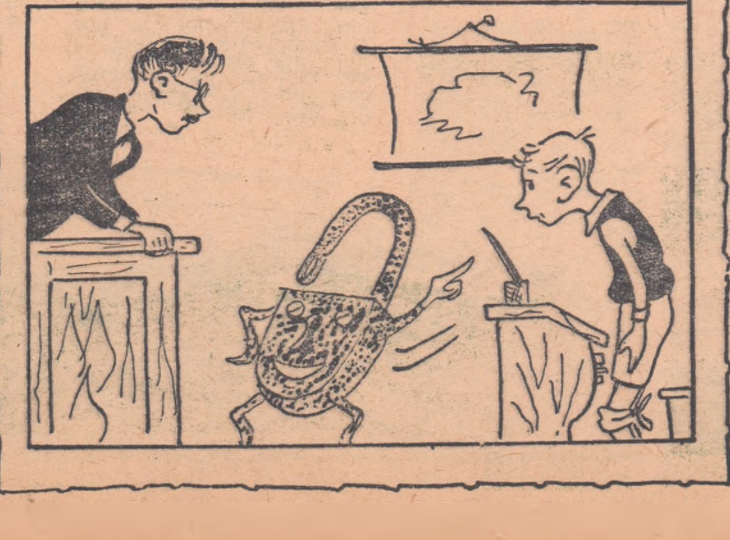
Umbellula gigantică va fi expusă la Muzeul zoologic din Leningrad. Pentru ea s-a comandat un vas special la o fabrică de sticlă.

Umbellula face parte din polipii coralului. Mănunchiul de la capătul de sus al tulpinei elastice este un grup format din patruzeci de polipi. Ei apucă cu tentaculele lor prada — animale acvatice mici. Partea de jos, îngroșată, a tulpinei este cufundată de obicei în mîlul de la fundul apei.

Este foarte interesant pentru știință și faptul că această umbellulă a fost găsită în apele de la nordul insulei Vranghel. Se credea pînă acum că aceste organisme sînt răspîndite mai spre apus.

O. KARISEV

★

Dobre Octavian nefăcîndu-și tema, a spus că și-a uitat caietul acasă. Invitat să-l aducă, a mințit că ușa este încuiată.

Lacătul ușei:

— Protestez!... Nu eu ci el este încuiat!

★

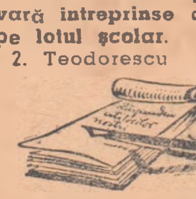
POȘTA SĂPTĂMÎNII

16—23 feb. 1957

De vorbă cu cititorii

1. Lazarini Maria și Truș Elisabeta, comuna Osoi-Iași. **Vreți să organizați pe lotul școlar o parcelă pentru experiențe la științe naturale? Foarte interesant! Nu uitați să ne scrieți despre stadiul puterii de germinare a grîului pus la iarovizat și despre muncile de primăvară intreprinse de voi pe lotul școlar.**

2. Teodorescu Doina

cl. a VIII-a — Călărași, Școala medie nr. 2. **Am citit cu multă atenție poezia ta despre iarnă, de-altfel prima ta poezie. Nu ne-a plăcut: e lipsită de originalitate, n-am găsit în ea nici o observație personală. Despre iarnă au scris mulți poeți și fiecare a făcut-o în felul lui. Citind poezia ta, nu putem zice: „Iată, așa ceva nu s-a spus încă despre iarnă". Apoi versurile tale nu respectă ritmul și măsura. Nici cu gramatica nu stai prea bine. Tu, de pildă, scrii:**

„Uni fac om de nămeți
Alții înghețară"

Trebuia nu „uni", ci „unii" și nu „înghețară", ci „înghează", pentru că cele două verbe denumesc acțiuni care se petrec în același timp (simultane).

Dacă-ți plac poeziile, te sfătuim să citești cît mai multe volume de versuri clasice și contemporane. Lectura lor îți va spune mult mai multe lucruri decît noi în privința măiestriei poetice.

3. Angelescu Elisabeta, str. Cibinului nr. 22, raionul V. I. Lenin București. **Preocuparea ta de a citi cărți de literatură, de a colecționa mărci poștale, nu poate decît să-ți folosească. După cum ne scrii, ai citit pînă acum multe cărți frumoase și interesante. Desigur, ele te-au ajutat să-ți formezi vocabularul. În ce privește rugămintea ta,**

noi îți recomandăm cîteva cărți:

— Povestea unui mic zdrențăros, de James Greenwood

— Opere vol. I. și II. de Gaidar

— Călătoriile lui Gulliver, de I. Swift

— Ivanhoe, de W. Scott (colecția „Cutezătorii")

— Ultimul văl, de Ion Hobana (colecția „Cutezătorii")

— Opere vol. I, de Mark Twain.

Urmărește de asemeni cărțile care apar în „Biblioteca școlarului". Din aceste lecturi ai să desprinzi multe învățăminte și mulți eroi au să-ți devină prieteni. Mai scrie-ne.

Pe urmele scrisorilor publicate

In nr. 102 din 19 decembrie 1956 al gazetei noastre a apărut scrisoarea intitulată „De ce nu se repară" semnată de pioniera Mateescu A. Mariana din comuna Simburești, raionul Drăgășani, care ne atrăgea atenția asupra unui pod stricat a cărui reparație întîrzia.

In urma anchetei noastre, Sfatul Popular comunal a luat măsurile necesare și ne-a promis că în cel mai scurt timp podul de peste apa Cungrea va fi reparat.

Cîteva adrese

Din Uniunea Sovietică primim nenumărate scrisori în care pionierii și școlarii sovietici își exprimă dorința de a corespondа cu voi.

Iată cîteva adrese la care puteți scrie:

— U.R.S.S., regiunea Celeabinsk, orașul Cebarkul, str. Trud nr. 31. Diakova Tamara cl. a IX-a.

— U.R.S.S., orașul Alma-Ata, str. Gogol, Școala nr. 24, Lidia Bogașeova cl. a VIII-a B.

— U.R.S.S., Moscova, str. Papanin nr. 11, ap. 2, Iakovenko Luda.

— U.R.S.S., orașul Cazan 36, str. Socialisticeskaia nr. 3, ap. 2, Avdeev Vadim.

— U.R.S.S., orașul Odessa, Casa de copii nr. 5, Tania Manios.

— U.R.S.S., Moscova str. Petrovka nr. 16, ap. 9, Rahnovici Natașa.

— U.R.S.S., orașul Riga, elevii clasei a VI-a, Școala de căi ferate nr. 1.

— U.R.S.S., reg. Kursk, stația Diakonovo — satul Malțevo, cl. a IX-a. Malțeva Lida.

Un pionier bătrîn

Era un liceu vechi și posomorit, așezat la marginea tîrgului de către urmașii poetului Ienăchiță Văcărescu, a cărui întruchipare în piatră străjuia porțile negre.. Glasurile răsunau pe coridoare ca niște murmure de clopote și pereții albi ai liceului erau plini de tablouri copilăresc colorate, înfățișînd faptele de arme ale lui Ștefan cel Mare ori Mihai Viteazul. Istoria mi se înfățișa toată, între ramele subțiri ale tablourilor, și chipurile văzute acolo m-au urmărit vreme îndelungată.

Cînd mama m-a adus de mînă pe treptele tocite de ploaie și pași ale bătrînului liceu, privirile mele se înălțau cu nespusă sfială asupra elevilor mai vechi, in fața cărora trebuia să mă aplec și ridicînd degetele la cozorocul șepcii să rostesc obișnuitul „Să trăiți, domn' elev!"

În recreații, îi vedeam cum se adună într-un colț, din curtea școlii și ocrotiți de un gard dărăpănat fumau în taină, ori discutau despre filme, meciuri de fotbal și, de ce să n-o spun, despre fete. Elevul timid i-a privit de la început cu răceală și căuta să afle în ceata lor un prieten de care să se apropie.

L-am întîlnit curînd..

Era un licean înalt, cu părul bălan, îmbrăcat într-un trening albastru. La o serbare am cîntat pe scenă alături de el și după aceea, într-o seară de iarnă, cînd am întîrziat mai mult la școală, am mers împreună acasă. Spunea că are același drum cu mine și umbra lui se desena pe zăpadă, alături de aceea a elevului sfios, pe ulițele întortocheate, iluminate palid de felinare. Peste zăpezi, treceau prin fața noastră cîinii cartierului pe care-i cunoșteam pe nume ziua, dar care noaptea mă lătrau ca pe un străin...

Elevul bălan, îmbrăcat în treningul albastru mi-a dat apoi niște cărți despre inventatori celebri și „Cuore" de Edmondo de Amicis și „Cinci săptămîni în Balon" de Jules Verne.

Intr-o dimineață de primăvară a anului 1949, cînd am primit cravata roșie, conducătorul adunării ne-a făcut cunoștință cu instructorul nostru de pionieri.

Era elevul în trening albastru

Am aflat că este printre cei mai buni elevi ai clasei sale.

Am aflat că se supără dacă îi spui „domn' elev" și că este un priceput fotbalist

Am aflat că locuiește în alt cartier, departe de al meu, dar că m-a dus acasă în seara aceea numai fiindcă știa cît de neînțelegători sînt dulăii de pe străduțele întortochiate, chiar cu elevii sfioși.

Păstrez cele mai frumoase amintiri despre primul meu instructor. Prin el am cunoscut multe din tainele cu care mi-am luminat copilăria. N-am să-l uit niciodată și cred că toți pionierii țării, între chipurile oamenilor dragi, păstrează și amintirea acelora alături de care spărgeau liniștea străzilor cu:

„Al cui rîs voios se-aude".

Și-abia acum îmi dau seama de ce instructorul meu, cînd a fost felicitat de către directorul școlii pentru strădania sa, s-a făcut roșu la față și a rostit copleșit:

„Știți... eu sînt un pionier bătrîn..."

Gheorghe TOMOZEI

Fabule în proză

de **V. SUMOV**

ȘACALUL CURAJOS

Un șacal hotărî să atace un urs și chemă în ajutor o haită de lupi. Despre aceasta află vulpea și băgă de seamă:

— Se vede că ți-i teamă să-l ataci de unul singur!

— Ași! — se revoltă șacalul — nu mi-i teamă. Numai că pielea ursului e prea mare, ce să fac eu singur cu ea!

UN MĂGAR SOLIDAR

Taurul văzu o dată că măgarul plînge, și-l întrebă:

— De ce plîngi?

— Se spune că ar fi secat rîul.

— Și ce-i dacă a secat?

— Rațele nu mai au unde să înoate, gemu măgarul și porni să plîngă și mai tare.

— Dar ție ce-ți pasă?

Măgarul încetă să plîngă și se uită mirat la taur:

— Ai dreptate!

Visurile devin fapte

Am vizitat de curînd „Școala de muzică de 11 ani" care se află pe strada Principatele Unite, la numărul 63. Sînt aici 500 de copii veniți de la oraș și de la sat, copii de muncitori, țărani și funcționari, care au dovedit din fragedă vîrstă o chemare către muzică. In clădirea școlii sînt 150 camere pentru cultură generală și pentru exercițiile la instrumente. Dimineața, elevii din clasele mici au cultură generală, iar după-amiază muzica. Cei mari fac dimineață muzică, după-amiază cultură generală. După-amiază, în timp ce alți copii terminîndu-și lecțiile încep joaca, muzicanții noștri de-o șchioapă se reîntîlnesc cu partiturile și cu instrumentele lor preferate. Intr-adevăr, nu-i ușor: afară e atît de frumos... Soare, fotbal, alergătură, leapșa pe cocoțate... Dar dragostea și atracția pentru muzică e mai puternică! Am căutat să stau de vorbă cu cîțiva din cei 104 profesori ai școlii. Pe cunoscutul compozitor Filaret Barbu, laureat al Premiului de Stat, l-am găsit într-o sală predînd armonia, teoria și solfegiu. El ne-a rugat să scriem despre cei mai buni elevi ai săi, despre Mandache Petre, instrumentist-contrabas și Georgeta Niculescu, o fată îndrăgostită de harpă. Apoi l-am întîlnit pe maestrul Fănică Luca. Veșnic vesel și bine dispus, Fănică Luca, cu concursul cîtorva elevi, tocmai executa un program la nai.

Pasiunea lor este muzica de cameră.

Și Fănică Luca și Filaret Barbu și mulți alți artiști de frunte ai țării noastre, sînt profesori ai „Școlii de muzică de 11 ani". Ei ajută micilor elevi, care intrînd aci, dovedesc talent; îi ajută să pășească spre culmile consacrării. Unii dintre elevi și-au și luat zborul spre orizontul afirmării; așa de pildă este eleva Cristescu Crimhilda din clasa a X-a, laureată a Festivalului Mondial de la Varșovia și Staicu Paul de asemenea laureat cu același prilej, care acum învață mai departe în Polonia. Intr-o clasă de pian l-am cunoscut pe Ciceu Eugen, elev în clasa a X-a. Profesoara Altenliu Pitiș mi-a vorbit despre ambiția cu care Ciceu Eugen se pregătește pentru Concursul internațional al tinerilor soliști. De altfel trebuie să vă spun că aici, în această școală, un număr de 25 elevi sînt foarte, foarte ocupați. Ei se pregătesc să se întreacă în cadrul concursului național al tinerilor soliști cu alți tineri artiști în vederea Festivalului Mondial al Tineretului de la Moscova.

Dar cîte lucruri nu sînt de povestit despre „Școala de muzică" din Capitală. Ar trebui să vă povestesc și despre cei mai buni elevi la instrumente populare, la nai de pildă, și anume despre Dobre Tudor din anul I, fiu de țăran muncitor din Frăținești, despre Radu Constantin, despre Zamfir Gheorghe din Găești, despre Cărlănaru Damian și Mamaia Luca, toți feciori de țărani. Dar pentru asta mi-ar trebui cuvinte de laudă pe măsura străduințelor lor. Mă împac totuși la gîndul că peste cîțiva ani în loc de cuvinte sărace de laudă îi voi răsplăti cu aplauzele mele.

M. ZAHARIA

Iată-l pe compozitorul Filaret Barbu predînd elevilor săi.

Acțiunea P.1500

de Nicuță Tănase

(Continuare din numărul trecut)

— E adevărat că nu trebuia să întrebuințeze metode sălbatice. Dar totuși merita.

— Dar ce-a făcut Alexandrescu? întreb eu curios.

Chiru **vrea** să-mi povestească el. Dar Rădulescu **o ia** înainte.

— A fumat și el o țigară. A dat tat-su peste el și l-a luat la bătaie. Alexandrescu a plecat.

— Și Chiru face atîta caz pentru el — zice și Oprinescu.

— Trebuie să pornim în căutarea lui, că a venit mama lui la școală, plîngînd că nu s-a dus acasă... La patru, la mine!

— Eu n-am să pot veni.

— De ce, Victoraș?

— S-a întîmplat ceva la noi acasă.

— Ce s-a întîmplat?

— Mama e în spital.

— In spital?

— In spital.

— Ce-a pățit, Victoraș? mă întreabă toți deodată.

Le povestesc.

— Cînd s-a întîmplat?

— Aseară.

— De ce n-ai venit să-mi spui? mă trage la răspundere Pană de șoim.

— N-am avut cînd.

— Trebuia să găsești o posibilitate să mă anunți.

— Am venit tîrziu acasă.

— Ai mîncat ceva aseară? Ți-e foame?

— Am mîncat.

Le spun povestea cu rufele.

— Și rufele au ars toate?

— Toate...

— Hai, nu mai bîzîi. I-ai spus că n-a ars nimic?

— Am mințit-o că doar un prosop de-al nostru a ars.

Chiru își dă părul din ochi.

— Cînd m-a văzut, a întrebat de rufe. Zicea că mai bine să moară decît să fi ars rufele... In situația asta nu mințeai și tu?

— Da, mințeam.

S-a strîns în jurul meu aproape toată clasa. Cei care au auzit ce s-a întîmplat, povestesc celor care n-au fost de față.

— Ce-i de făcut? întreabă Rădulescu.

Oprinescu își șterge nasul și dă din umeri.

— Și mama ta are bani cu ce să plătească rufele? — întreabă bondocul și-și ridică cu coatele pantalonii în sus.

— N-avem bani, că tata...

— De unde să aibă atîția bani?

— Erau multe?

— Tatăl tău a aflat?

— Nu, și nu trebuie să afle. Nu vrea mama

— Ce facem, băieți? întreabă băiatul cu cicatricea. Tribul „Pană de șoim" nu trebuie să stea cu brațele încrucișate.

Chiru își schimbă servieta dintr-o mînă în alta și zice:

— Se contramandează întîlnirea de la ora patru. Ala e un fapt mărunt. La ora cinci toți membrii tribului, la Victor Condruț acasă.

Băieții aprobă din cap.

— Și cu Alexandrescu ce facem?

— O să vină el, n-avea grijă. Nu se lipsește el de școală pentru o țigară.

— E în clasă Alexandrescu, țipă de pe scară un băiat cu pantaloni lungi. Stă ca mielul blînd.

— E în clasă? se miră Chiru. Pe unde a intrat?

— Eu știu? L-am văzut în clasă.

— La prima recreație îl judecăm.

— Dar nu-l mai spunem la tovarășul diriginte.

— Vedem noi, dacă recunoaște și promite că n-are să mai fumeze, vedem noi, șuieră Chiru. Apoi, către mine: Tatăl tău trebuie să afle. Trebuie să...

— Nu! nu! țip eu.

— Ba da.

Sună clopoțelul. Intrăm în clasă. Nu trebuia să le spun lor. Dacă o să se ducă vreunul la tata?

Temerea mea s-a adeverit. La sfîrșitul orelor. Chiru l-a chemat deoparte pe Dinu și i-a șoptit ceva. Am auzit doar că trebuie să se întîlnească amîndoi în stația de tramvai de la benzinărie la ora 3 și jumătate. I-am întrebat ce-au vorbit. Mi au spus: chestii de-ale noastre.

La 3 și jumătate am fost și eu prezent în stație. Ba, înainte de 3 și jumătate. M-am ascuns după pompa de benzină. La ora fixată au venit și ei. Au mai șușotit ceva și s-au urcat în tramvai la clasa I. M-am urcat și eu, la a doua. La Buzești au coborît și s-au urcat în tramvaiul 6. Bineînțeles i-am urmărit și aici. La Grivița-locomotive s-au dat jos. Presimțirile mele se adevereau. Am sărit și eu din tramvai.

— Ce căutați aici? De ce ați venit?

S-au speriat cînd m-au văzut.

— Dacă știam că vii să-i spui lui taică-tu, nu mai veneam noi, mi-a zis Chiru.

— Vreți să-i spuneți lui tata?

— Da.

— Nu! Vă rog!

— Dar tu de ce ai venit?

— V-am urmărit pe voi... Nu trebuie să afle tata.

— Ba trebuie.

— Nu.

— Haideți la poartă. Uite c-au început să iasă muncitorii.

— Nu! Nu!

Ii apuc de mînă pe amîndoi. Trag de el. Mă lupt cu amîndoi.

— Vă rog! Nu-i spuneți.

Sînt încăpățînați amîndoi, se zbat să scape. Țin de ei.

— Dacă-i spuneți, toată viața mea n-am să mai vorbesc cu voi.

Chiru se liniștește.

— Stai, Dinule, să nu ne pripim. Poate că are dreptate... Spune-mi, Victore, de ce nu vrei să afle?

— M-a rugat mama!... Și nu vreau nici eu. Dacă tata e așa, ce să facem?...

— Victoraș! Victoraș!

Intorc capul. Peste drum, tata. Tata strigă la mine. Mă uit la el. Traversează. Ah, ce-aș mai vrea să-i sar în brațe... Fug.

— Chirule, Dinule, vă rog, haideți.

Fugim toți trei de tata.

— Victoraș, Victoraș!

Nu mă uit de loc înapoi.

— Victoraș!

Pană de șoim pune în aplicare acțiunea p. 1500 și se fac unele investigații

Ajungem la mine acasă. Chiru mă întreabă:

— Unde s-a întîmplat accidentul?

— Aici, arăt spre bucătărie.

— Să facem reconstituirea, zice Chiru.

Au venit și ceilalți.

— De ce e nevoie?

— Așa, Pană de șoim trebuie să știe cum s-a întîmplat.

Ne strîngem toți pe lîngă el.

— Aici a fost masa, aici scaunul pe care a fost așezată lampa de gaz. Cam așa.

Chiru trage un scaun lîngă locul unde fusese masa.

— Călca cu un fier cu cărbuni, nu?

— Da.

— Gazul din lampă s-a înfierbîntat și, umblînd la fitil, a explodat... Unde sînt rufele care au ars?

— In casă.

— Hai să le vedem.

Ii duc în casă.

Chiru ia fiecare rufă în mînă și controlează. Rădulescu a rămas în prag. Se uită în camera în care omul mărunțel zugrăvește bucățile de ipsos.

— Victore, nu mai căsca gura acolo, fii atent aici... Cearșafurile astea, cu puțină bunăvoință din partea proprietarului, ar putea fi întrebuințate, restul nu merge. Ai o listă de rufe?

Scot de sub fața de masă două liste. Pe ele sînt trecute o groază de rufe.

— Restul de rufe unde-s?

— Or fi ars, că mirosea a cîrpă arsă.

Sîntem în casă tot tribul. Abia am încăput toți

— Mama lui Victor trebuie să găsească totul în regulă cînd iese din spital... Cînd ai spus că-i dă drumul?

— La sfîrșitul celeilalte săptămîni.

— Pînă vineri seara lucrurile trebuie lămurite.

— Adică cum trebuie lămurite? întreabă băiatul cu cicatrice, adjunctul lui Pană de șoim, făcînd ochii mari.

— Adică să-l scoatem pe Victor din încurcătură. Maică-sa nu trebuie să găsească rufele arse.

— Asta nu-i mare filozofie, fonfăie Oprinescu, le ascundem și nu le mai găsește.

Chiru se uită disprețuitor la Oprinescu:

— Iar vorbește ăsta cu capul lui de lemn.

— Bine că ești tu deștept... N-ai zis că mama lui Victor nu trebuie să le găsească arse?

— Am zis, dar mama lui Condruț trebuie să găsească rufele nevătămate.

— Cum nevătămate?

— Asta-i nebun!

In prag a apărut păpușarul.

— Ce faceți, bă, aici?

Mă ridic de pe pat și-i spun bondocului că sînt prietenii mei.

— Și ce faceți?

Chiru mă întreabă din ochi cine e, apoi trîntindu-se într-o rînă pe pat zice:

— Facem o anchetă.

— Băăă, mîrîie mărunțelul, care e plin de toate vopselele pe pantaloni. Anchetă?! Și pleacă.

— Asta-i într-o ureche.

— Nu, Chirule, așa-i el.

Oprinescu se uită la mine și amîndoi îi punem lui Chiru aceeași întrebare.

— Cum nevătămate?

— Adică intacte, nearse.

Dumnezeu să fii, și nu poți face din niște rufe arse altele noi.

— Dacă ai fi tu în stare să faci lucrul ăsta, numaidecît ar pune mîna pe tine Iozefini și te-ar duce la circ zice cu ironie Dinu.

— Mi-e rușine că am în tribul meu asemenea oameni. Pe cinstea mea că mi-e rușine, zice Pană de șoim...

— Lasă, nu mai face tu atîta pe grozavul, îl întrerupe Rădulescu, spune mai bine ce trebuie să facem.

— Mama lui Victor nu va afla că rufele au ars. Dar pentru asta trebuie să-i dați lui Pană de șoim răgaz de cinci minute, un creion și niște hîrtie.

Scot din ghiozdan creion și hîrtie.

— Ceasul ăsta nu merge? mă întrebă Dinu.

— Ba da.

Intorc ceasul și începe să țăcăne.

— Hai să cronometrăm, să vedem cît meditează Pană de șoim

Chiru s-a așezat la masă, își prinde capul între mîini și se gîndește:

— Zici că ai o listă a rufelor? întrebă el într-un tîrziu, rozînd cotorul creionului între dinți.

— Am.

Ii dau listele

Cercetează listele.

— Astea sînt rufele?

(Va urma)

Elena Dragoș

Marea

„Oare marea de ce geme?"
„Fată mică, nu te teme,
Are poate-o supărare,
Că și marea suflet are".

A cuprins-o-ndată mila
Și și-a pus în gînd copila
Să se ducă s-o aline,
Ca să uite de suspine.
„Nu te duce, fată bună,
Marea nu știe de glumă;

Valul ei de aur verde
Te-o fura și te voi pierde.
Las-o tărăboi să facă —
Mîine soarele o-mpacă".

Isprava lui Grivei

A sărit să o sfîșie,
Ca să nu mai fie vie,
O tuli apoi afară
Și se-ascunse după scară.
Să încerce-acum păpușa
S-o mai supere pe Nușa...
I s-a plîns sărmana fată
Că păpușa-i răsfățată,
Că spre sară-n loc să doarmă,
Umple camera cu larmă
Și că-i rea și mofturoasă
Și e ultima din clasă.

El gîndea, căscînd sub lună
C-a făcut o faptă bună.
Bietul cîine!... Cum să știe,
Că păpușa n-a fost vie?

In vatră

In streșini ploaia bate ca-ntr-o tobă,
Tu ai deschis ușița de la sobă,
Să vezi înmărmurită cum răsar
Castele de aramă din pojar.
In vatră, din văpaie se arată
O lume neștiută, neumblată;
Sînt lacuri de argint și heleșteie
In care stele dorm și curcubeie.
Dansează-o fată-n rochie de aur,
Dintr-o văpaie naște un balaur
Și-ți pare că balaurul stă gata
Să sară și să prindă-n gheare fata.
Vătraiul sfărîmă tot ce-a sclipit.
Vai, basmul cel vrăjit l-ai risipit!
Și, îmbufnată, pleci de lîngă sobă,
S-asculți cum ploaia bate ca-ntr-o tobă.

Știri sportive

● Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 3 cu limbă de predare maghiară din Reghin au organizat în iarna aceasta 3 excursii cu schiurile. Prima a avut ca scop studierea caracteristicilor geografice ale împrejurimilor orașului, a doua—orientarea turistică, iar cea de a treia — orientarea pe hartă.

● Tot la Reghin a avut loc cu puțin timp în urmă un concurs de sănius și schi organizat de Casa pionierilor. Iată cîștigătorii probelor. Sănius — băieți: Merdan Ianos — Școala medie nr. 2; sănius — fete: Gerendy Zoica Școala medie nr. 1; schi: Gögyi Ștefan, Școala de 7 ani nr. 3.

● A devenit tradițională organizarea concursului de oină pe zăpadă în regiunea Pitești. An de an, numărul școlilor participante se mărește. Pionierii de la Școala medie nr. 1 din Slatina, care în anii trecuți au obținut performante bune la aceste concursuri, se pregătesc acum cu seriozitate. Anul acesta sînt hotărîți să se claseze pe primul loc.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7 60 10, 7 61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin",